

Димчо Дебелянов

Прииждат, връщат се...

Dis-moi, dis-moi guerirai-je
De ce qui est dans mon coeur...

Francis Jammes

Приждат, връщат се, шумят като разлените вълни
на възбунено море, пияно от несдържната си мощ –
под тежките им стъпки сякаш морната земя звъни,
тук всеки ден е ден без отдих, безсънна – всяка нощ.

Кои са те? – Безименни – и ти безимен между тях
потъваш в жалбите им глъхнали и в грубите им веселби –
и чакаш примирено празника на кървавия смях,
когато и над твоя свят съдбата мрак ще протръби.

И как е странно в грохота на тоя вихър лих,
където всички са един и всеки все пак – сам,
да си припомниш, да пришъпнеш някой плачещ стих
из кротките елегии на Francis Jammes.

22 февруари 1916 г. Към Солун

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6179>]